



עפ"ת 19571/08/15 - יוסף כהן סלק נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 19571-08-15 כהן סלק נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט אמיר טובי
המערער	יוסף כהן סלק
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. בפניי ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בעכו שניתן מפי כב' השופט א' קאופמן ביום 15.7.2015 בתיק פל"א 7102-06-14. הערעור מופנה כנגד חומרת העונש ברכיב הפסילה בלבד.

2. כנגד המערער הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה בזמן פסילה ונהיגה ברכב ללא ביטוח. בעובדות כתב האישום נאמר כי ביום 16.6.2014 נהג המערער באופנוע על אף שידע כי הוא פסול מנהיגה למשך 7 חודשים על פי החלטה שיפוטית והוא אף הפקיד את רישיונו ביום 26.3.2014. בכך עבר את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

המערער הורשע על סמך הודייתו, אולם בטרם ניתן גזר הדין, נעתר בית משפט קמא לבקשתו והורה על צירוף כתב אישום נוסף שהוגש נגדו בתיק 7497-01-15. אף בכתב האישום הנוסף יוחסה למערער עבירה של נהיגה בזמן פסילה בכך שביום 8.8.2014, היינו כחודש וחצי לאחר האירוע נשוא האישום המקורי, ולאחר שהתקיים בעניינו דיון בפני בית המשפט בכתב האישום המקורי, הוא נמצא נוהג באופנוע בניגוד להחלטה שיפוטית האוסרת נהיגתו. לאחר צירוף האישום הנוסף הודה הנאשם והורשע גם בעבירה נשוא אותו אישום.

3. בגזר דינו, ציין בית משפט השלום כי ככל שמדובר בעבירה ראשונה של נהיגה בזמן פסילה, נעה הענישה הראויה במתחם שבין מאסר מותנה למאסר בפועל לתקופה אותה ניתן לרצות בעבודות שירות. במקרה דנן מדובר בפסילה שהוטלה על המערער בנוכחותו בבית משפט השלום בחיפה ביום 26.3.2014 והוא הפקיד את רישיונו. לאחר כשלושה חודשים, בחלוף מחצית מתקופת הפסילה נמצא המערער נוהג וזאת כאשר אין ספק שידע כי נהיגתו אסורה. יתרה מזו, זמן קצר לאחר מכן לאחר פתיחת ההליך הראשון נגדו, ולאחר שהועמד בבית המשפט על חומרת התנהגותו בהצהרת המאשימה כי תעתור לעונש מאסר נגדו, חזר המערער על מעשיו. בית משפט קמא הוסיף כי לחובת המערער



עבירה דומה של נהיגה בזמן פסילה משנת 1997 בגינה נדון למאסר מותנה וכי לחובתו לא פות מ-75 הרשעות קודמות. לפיכך, סבר בית משפט השלום כי מתחם העונש בנסיבות המקרה דידן הנו מאסר לתקופה שבין ששה חודשים ועד שנים עשר חודשים ופסילת רישיון לתקופה שבין 15-48 חודשים.

בסופו של דבר, גזר בית משפט קמא על המערער מאסר בפועל למשך ששה חודשים שירוצה בעבודות שירות בבית החולים כרמל בהתאם לחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות. בנוסף נגזרו על המערער ששה חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור משך שלוש שנים עבירה של נהיגה בזמן פסילה או נהיגה בלא רישיון נהיגה תקף שאינה מסוג ברירת משפט, וכן פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 18 חודשים ופסילה על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך שנתיים. בית משפט קמא נמנע מהטלת קנס על המערער נוכח מאסרו וכלל הנסיבות והורה למערער לחתום על התחייבות כספית ע"ס 7,000 ₪ להימנע מביצוע העבירות בהן הורשע בתיק זה משך שנתיים.

4. כאמור, הערעור מופנה כנגד חומרת העונש ברכיב הפסילה בלבד.

בהודעת הערעור נאמר כי המערער הנו בן 60 המתפרנס מעבודתו כשליח ובשל כך קיימת חשיבות רבה לאפשר לו לעשות שימוש בקטנוע שכן שלילת אפשרות זו מפניו כמוה כגדיעת מטה לחמו. מדובר במי שמפרנס את עצמו, את אשתו ואת שני ילדיו הבגירים המתגוררים יחד עמו. נאמר כי הכנסות התא המשפחתי עומדות ע"ס 6,500 ₪ לחודש כך שמדובר במשפחה החיה בתנאים של עוני. עוד נאמר כי המערער עבר הליך של פשיטת רגל בעקבותיו נותרו הוא ואשתו חסרי כל וללא כל חסכוניות. נטען כי הסיבה בשלה הסתבך המערער פעם אחר פעם בעבירה של נהיגה בזמן פסילה נעוצה בחסרון כיס ממנו הוא סובל וברצונו לפרנס את משפחתו בכבוד.

לטענת המערער שגה בית משפט קמא כאשר לא סייג את הפסילה לקטנוע ולצרכי פרנסה בלבד באופן שיאפשר למערער לנהוג לצרכי פרנסתו. נאמר כי בית משפט קמא לא איזן נכונה בין מכלול האינטרסים המתנגשים שעה שברור כי הסיבה שהובילה להסתבכותו של המערער במעשה העבירה אינה נעוצה בנהיגה פוחזת או רשלנית אלא בחסרון כיס בלבד.

5. המשיבה בקשה לדחות את הערעור בהפנותה לחומרת העבירה בה מדובר ולכך שבית המשפט עשה חסד עם המערער שעה שלא השית עליו עונש כבד יותר. נטען כי בתיקים מסוג זה נגזרים עונשים כבדים בהרבה.

6. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ושקלתי את מכלול הנסיבות ואת מדיניות הענישה הנוהגת בנסיבות דומות, מצאתי כי דין הערעור להידחות.

7. ראשית, הלכה מושרשת היא כי ערכאת הערעור לא תתערב בענישה שנקבעה על ידי הערכאה הדיונית.



אלא במקרים חריגים, מקום שהעונש שנגזר סוטה באופן קיצוני מרמת הענישה המקובלת באותן נסיבות או אם נפלה טעות יסודית בגזר דינו של בית משפט קמא. ראו לדוגמא: ע"פ 9097/05 **מדינת ישראל נ' ורשילובסקי** (3.7.2006); ע"פ 1323/08 **מדינת ישראל נ' פלוני** (29.10.2008); ע"פ 2848/14 **סיגר נ' מדינת ישראל** (12.11.2014) וע"פ 7660/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** (17.9.2015). בענייננו, לא מתקיימות אותן נסיבות המצדיקות התערבות בגזר דינו של בית משפט השלום.

8. על חומרתה של הנהיגה בזמן פסילה עמד בית המשפט במספר רב של הזדמנויות. ברע"פ 6115/06 **מדינת ישראל נ' אבו לבן** (8.5.2007) נאמר כי:

"נדמה כי אין צורך להרחיב אודות החומרה הכרוכה בנהיגה בזמן פסילה. בביצוע מעשה כזה מסכן הנהג, שכבר הוכיח בעבר כי חוקי התעבורה אינם נר לרגליו, את שלום הציבור - נהגים והולכי רגל כאחד; הוא מבטא זלזול בצווים של בית-המשפט; הוא מוכיח, כי לא ניתן להרחיק אותו נהג מהכביש כל עוד הדבר תלוי ברצונו הטוב (רע"פ 410/04 מזרחי נ' מדינת ישראל, [...]; רע"פ 7019/04 אופיר נ' מדינת ישראל, [...]; רע"פ 9399/04 קרק נ' מדינת ישראל, [...]; רע"פ 3878/05 בנגוזי נ' מדינת ישראל, [...]; רע"פ 7523/06 מואסי נ' מדינת ישראל, [...]). על כן נקבע בסעיף 67 לפקודת התעבורה, כי 'מי שהודע לו שנפסל מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה, וכל עוד הפסילה בתקפה הוא נוהג ברכב שנהיגתו אסורה בלי רישיון לפי פקודה זו ... דינו - מאסר שלוש שנים'."

9. בענייננו, נסיבותיו האישיות של המערער אפשר ואינן קלות אך יחד עם זאת אין בהן כדי להצדיק את יחסו המזלזל כלפי הוראות שיפוטיות שניתנו בעניינו יותר מפעם. המערער נפסל בנוכחותו מלנהוג על ידי בית משפט השלום בחיפה וזאת לתקופה של שבעה חודשים. במחצית אותה תקופה, וחודשים אחדים לאחר שהפקיד את רישיונו, נתפס המערער כשהוא נוהג בניגוד להחלטה שיפוטית שניתנה בעניינו. בעוד כתב האישום מתברר בפני בית משפט השלום, הרהיב המערער עוז ונהג פעם נוספת בנסיבות המפורטות באישום השני שצורף לתיק העיקרי. זאת על אף שהמאשימה העמידה אותו על חומרת מעשיו בכך שציינה כי תעתור לגזור עליו עונש מאסר בפועל. חרף זאת, נהג המערער כאילו הדין אינו חל עליו ומשל הוראות בית המשפט והחלטותיו לא ניתנו כלל. בנסיבות, התנהלותו מחייבת ענישה משמעותית. חסד עשה עמו בית משפט קמא משלא השית עליו מאסר בפועל לתקופה ארוכה ותחת זאת גזר עליו מאסר שירוצה בעבודות שירות ואף נמנע מהטלת קנס מתוך התחשבות בנסיבותיו. תקופת הפסילה בת 18 חודשים עליה מלין המערער אינה חורגת מהענישה הנהוגה באותן נסיבות בין היתר בשים לב לעברו התעבורתי המכביד של הנאשם הכולל לא פחות מ 75 הרשעות קודמות.

10. תקופת הפסילה שנגזרה על המערער לא זו בלבד שהיא הולמת את נסיבות המקרה אלא שאינה חורגת אף ממדיניות הענישה הנהוגת במקרים דומים. כך למשל ברע"פ 1211/12 **ישראלי נ' מדינת ישראל** (15.2.2015) נדון עניינו של מי שהורשע בנהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף וללא פוליסת ביטוח ומי שלחובתו 86 הרשעות קודמות. בית המשפט העליון אישר את העונש שהושת על המערער ואשר כלל 8 חודשי מאסר בפועל ופסילה למשך 24 חודשים. לגבי מדיניות הענישה המחמירה במקרים דומים ראו עוד: רע"פ 2421/12 **ברנס נ' מדינת ישראל** (22.3.2012); רע"פ 321/14 **סלאמה נ' מדינת ישראל** (26.1.2014) ורע"פ 8253/10 **גיא נ' מדינת ישראל**



(9.1.2011).

11. על יסוד מקבץ האמור לא מצאתי כל עילה להתערב בגזר דינו של בית משפט השלום ועל כן אני מורה על דחית הערעור.

המזכירות תמציא פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, כ"ג תשרי תשע"ו, 06 אוקטובר 2015, בהעדר הצדדים.